

РЕШЕНИЕ

№ 4497

гр. София, 06.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **2918** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на М. П. П. от [населено място], чрез адв.В. О. П. от САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 469 от 25.02.2020 г. издадена от мл.автоконтрольор 01 група, 02 сектор отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца. С жалбата се иска отмяна на заповедта. Развити са доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена на 25.02.2020г. въз основа на АУАН, издаден един ден по-късно – на 26.02.2020г., в който нарушението е описано като извършено на 26.02.2020г. Оспорва се извършването на описаното нарушение, както на 25.02.2020г., така и на 26.02.2020г., както и неизпълнение на предписание за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. За последните се твърди, че не са изготвени и не са му връчвани. Заповедта се оспорва и като немотивирана – по отношение на основанието за издаването ѝ и във вр. със срока на действието на наложената принудителна административна мярка (ПАМ).
В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител, поддържа жалбата. Претендира разноски за държавна такса и за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ал.2 от Закона за адвокатурата. Представя писмени бележки.
Ответникът – младши автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“

при СДВР – редовно уведомен, не се представлява, не изразява становище по жалбата. Административен съд – София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: На 25.02.2020г. ст.полицай А. Комитски бил назначен на работа за времето от 19.00 часа до 07.00 часа, като при обход на маршрута на ул.А.У. и ул.Манастирска в [населено място], заедно с колегите му Арсенов и И. около 03.10 часа спряли за проверка л.а. м.Опел К. с [рег.номер на МПС] с водач М. П. П.. Автомобилът бил спрян за проверка със светлинен и звуков сигнал, като по време на проверката водача лъхал на алкохол. За констатациите си полицейските служители уведомили оперативния дежурен, който изпратил на място екип на КАТ, за да тества водача за употреба на лакохо. При пристигането на екип на КАТ, водача отказал да бъде тестван, за което бил съставен акт.

Съобразно съдържащите се в административната преписка Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 199913 (л.9), същият е съставен на 26.02.2020г. срещу жалбоподателя, като е посочено, че на 26.02.2020г. М. П. е управлявал МПС - л.а. м.Опел К. с [рег.номер на МПС] в [населено място] по ул.А. У. от ул.И. Щ. към ул.Г. М. като отказал да бъде зипробван с алкотест дрегер 7418 както и да получи талон за медицинско изследване. С което е нарушил чл.174 ал.3 пр.1 от ЗДвП.

Въз основа на АУАН е издадена оспорената в настоящето производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 469 от 25.02.2020 г. издадена от мл.автоконтрольор 01 група, 02 сектор отдел „Пътна полиция“ СДВР, в която като дата на съставяне на АУАН е посочена датата 25.02.2020г. Съобразно екземпляра от заповедта в административната преписка, същата е връчена на 26.02.2020г., като датата, в частта за деня, очевидно е поправена. По същия начин е поправена на 26.02.2020г. и датата в заповедта, изписана вляво - срещу подпис на нарушителя.

В административната преписка е приложен талон за изследване № 0006181 издаден от Т. А. за водача П., без дата на издаване, място за извършване на изследването и срок, в който водача да се яви там.

Въз основа на АУАН е издадено и наказателно постановление (НП) № 20-4332-003193/06.03.2020г., в което като дата на извършване на нарушението е посочена датата 26.02.2020г., а като час – около 03.59 часа, а като дата на съставяне на АУАН ГА № 199913 – 26.02.2020г.

Обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ № 469 от 25.02.2020 г. е връчена на жалбоподателя на 25.02.2020 г. – според представения екземпляр от нея към жалбата, и на 26.02.2020г. – според екземпляра с поправена дата, представен с административната преписка. Жалбата срещу заповедта е постъпила в съда на 06.03.2020г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество, жалбата се явява основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта.

Оспорената заповед е постановена при съществени нарушения на административно-производствените правила и несъобразяване с материалния закон.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: като в т.1, б. „б“ от същия закон е визирана хипотезата на временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

От събраните по делото доказателства, не може да бъде направен еднозначен извод, кога жалбоподателят е управлявал МПС, респ. кога е извършил посочените в заповедта действия, основания за прилагането на ПАМ. По делото е представена докладна записка на А. Комитски., от която е видно, че проверката на водача П. е извършена около 03.10 часа на 26.02.2020г., след като служителят е бил на работа от 19 часа на 25.02.2020г. до 07 часа на 26.02.2020г. и на 26.02.2020г. е съставена докладната записка. В съставения при проверката АУАН, като дата на съставянето му, е посочена датата 26.02.2020г., а като дата и час на извършване на нарушението – 26.02.2020г. – 03.59 часа. Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена на 25.02.2020г. по АУАН с № ГА № 199913 и с дата, според посоченото в заповедта 25.02.2020г. и връчена според посочената в нея дата на връчване също на 25.02.2020г.

Датата на извършване на нарушението е съществен елемент както от съдържанието на акта за установяване на извършеното нарушение, така и от съдържанието на заповедта за налагане на ПАМ. Житейски нелогично е заповедта да се издава за нарушение, извършено след издаването ѝ. Датата на извършване на нарушението и на издаване на административния акт е от значение за преценка на законосъобразността на действията на административния орган по издаването ѝ, както и за преценката относно наличието на основания за издаването на заповедта. При противоречието в доказателствения материал и липсата на процесуална активност от страна на административния орган, издал оспорения акт, това обстоятелство е неизяснено и прещяства възможността за установяване на наличието на основанията за налагане на ПАМ.

Провеждането на административното производство в нарушение на чл. 36, ал. 1 от АПК се явява особено съществено, тъй като заповедта за налагане на ПАМ е издадена при неизяснена фактическа обстановка и без да са събирани други доказателства.

С оглед изложеното оспорената заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора претенцията за разноси на жалбоподателя се явява основателна и такива следва да бъдат присъдени в размер на 10 лв. за държавна такса и 500 лв. адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл.38 ал.2 във вр. с ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата и чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 66 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 469 от 25.02.2020 г. издадена от мл.автоконтрольор 01 група, 02 сектор отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която спрямо М. П. П. е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на М. П. П., ЕГН [ЕГН], разноси по делото в размер на 10 (десет) лева, представляващи заплатена държавна такса, както и да заплати на адвокат В. О. П. от САК, 500 (петстотин) лв. адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 38 ал.2 във вр. с ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата и чл.8 ал.3 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: